

Γνωρίζοντας καλύτερα τους πρόσφυγες: Μια μικρή, ανθρώπινη ιστορία (Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Παραθέτω το χρονικό του ταξιδιού δύο νέων από τη Λαοδικεία της Συρίας, οι οποίοι μέσω της Ελλάδας κατόρθωσαν να φτάσουν στην Γερμανία όπου αφήνοντας πίσω τους την πατρίδα και τους αγαπημένους τους, αλλά και τον πόλεμο με τα δεινά που αυτός φέρνει, ξεκίνησαν μία νέα, καλύτερη ζωή.

*Το χρονικό έγραψε σε συνεννόηση μαζί τους η **Μαρία Π.**, θεία των δύο νέων, του **Ναντίμ** (=Θεόδουλος) και του **Ουασίμ** (=Ανδρέας), μετά από δική μου προτροπή, για να γνωρίσουμε τους πρόσφυγες λίγο καλύτερα, να ξεφύγουμε από αυτό που συνήθως μαθαίνουμε γι' αυτούς -τους αριθμούς των αφίξεων και τις ανώνυμες φωτογραφίες- και να τους δούμε ως ανθρώπους, αδελφούς μας, που ψάχνουν ένα καλύτερο αύριο, έναν ασφαλέστερο κόσμο.*

«11 Αυγούστου 2011 ...

Περπατώντας αμέριμνοι στην αγορά, στο κέντρο της ιστορικής πόλης της Λαοδικείας, ξαφνικά εμφανίζεται ένας άνδρας ένστολος και ένοπλος και ανοίγει πυρ προς τον κόσμο! Έντρομοι κλεινόμαστε γρήγορα στο αμάξι και φεύγουμε να προστατευτούμε. Σκηνή από μία ταινία; Όχι. Σκηνή από την πραγματικότητα. Από την σκληρή πραγματικότητα και καθημερινότητα που ζουν οι Σύριοι εδώ και 4 συναπτά έτη! Εμείς για καλοκαιρινές διακοπές είχαμε πάει. Κι όμως βρεθήκαμε στην καρδιά του πολέμου. Ενός πολέμου που συνεχίζεται με δραματικές εξελίξεις που μας επηρεάζουν όλους.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Ονομάζομαι Μαρία και είμαι παντρεμένη εδώ και 6 χρόνια με τον Γιώργο, ο οποίος κατάγεται από την Λαοδικεία (Λαττάκεια) της Συρίας και είναι Χριστιανός Ορθόδοξος, και συγκεκριμένα όπως αναφέρεται στο Πιστοποιητικό Βαπτίσεώς του, είναι Rum - Orthodox (Rum= Ρωμιός = Έλλην).

Το δράμα του πολέμου ίσως να μην το ζούμε άμεσα, αλλά το ζούμε έμμεσα μιας

και η οικογένεια του συζύγου μου ζει στην Συρία. Στην υπέροχη αυτή χώρα με τα τόσα μνημεία, με δυστυχώς λίγους Χριστιανούς Ορθόδοξους, αλλά με ανθρώπους με ήθος και βαθιά πίστη στον Θεό.

Πριν από έναν χρόνο, ο 27χρονος Ναντίμ (Θεόδουλος το βαπτιστικό του όνομα) και ο 19χρονος Ουασίμ (Ανδρέας – βαπτιστικό), ανίψια του συζύγου μου, γιοί της αδερφής του, αναγκάστηκαν να φύγουν από την χώρα τους για ένα καλύτερο αύριο. Άφησαν πίσω σχολεία, σπουδές, εργασία, όνειρα, ίσως ένα μέλλον που κάποτε έδειχνε λαμπρό. Πούλησαν περιουσία. Εγκατέλειψαν την ζεστή φωλιά και θαλπωρή της αγκαλιάς της μητέρας. Της δεμένης οικογένειας. Των αδερφικών φίλων. Έτσι το φθινόπωρο του 2014 αποχαιρέτησαν γονείς, αδέρφια, παππούδες, γιαγιάδες και όλη την οικογένεια, και ξεκίνησαν από την Λαοδικεία με ένα σάκο στην πλάτη και με λιγοστές χιλιάδες ευρώ για την Τουρκία. Φυσικά ότι χρήματα είχαν μαζί τους, προορίζονταν για τους διακινητές, καθώς και για τα καθημερινά τους έξοδα μέχρι τον προορισμό τους. Στα παράλια της Τουρκίας έφτασαν τον Οκτώβριο του 2014 και έμειναν για μία εβδομάδα περίπου σε γνωστούς τους φίλους. Ύστερα όταν ο διακινητής έκρινε ότι μπορούσαν να ταξιδέψουν, έφυγαν ένα βράδυ με μια φουσκωτή βάρκα με προορισμό την Κω. Το φουσκωτό φυσικά είχε περισσότερους επιβάτες από όσους το ίδιο επέτρεπε.

Έφτασαν στην Κω και εκεί το Λιμενικό προσωπικό τους κατεύθυνε στην Αστυνομία όπου κρατήθηκαν για 4-5 ημέρες ώσπου να ετοιμάσουν τα χαρτιά τους για την προσωρινή παραμονή τους στην Ελλάδα. Εμείς καθώς έχουμε φίλους στην Κω, τους ζητήσαμε να πάνε στην Αστυνομία να δουν τα παιδιά αν είναι καλά στην υγεία τους, αν χρειάζονται κάτι κλπ. Οι φίλοι μας, Θανάσης κι Ελένη, πήγαν με μεγάλη προθυμία και είδαν τα ανίψια μας. Ένιωσα σαν να τα είδα η ίδια. Ησύχασα

γιατί μέχρι να φτάσουν από την Τουρκία στην Ελλάδα με αυτήν την μικρή φουσκωτή βάρκα, η καρδιά μας χτυπούσε πολύ δυνατά...

Ύστερα από κάποιες μέρες πήραν το χαρτί της άδειας εξάμηνης παραμονής και πήραν το πλοίο από Κω για Πειραιά. Το πρωί της άφιξής τους στο Πειραιϊκό λιμάνι ήμουν τόσο χαρούμενη που θα τους υποδεχόμουν και θα τους έσφιγγα στην αγκαλιά μου σώους και αβλαβείς! Αυτό το πρωινό της 4ης Νοεμβρίου 2014 θα μου μείνει πραγματικά αξέχαστο. Τους φιλοξενήσαμε στο σπίτι μας για 4 μήνες. Στην διάρκεια αυτή μας βοήθησαν πολλοί άνθρωποι και πραγματικά τους ευχαριστώ έναν έναν ξεχωριστά, μέσα από την καρδιά μου.

Βασικό ρόλο έπαιξε η εκκλησία. Ο πνευματικός μας πατέρας, Αρχιμανδρίτης π. Χρυσόστομος Καραμπέλας, μίλησε στους ενορίτες για τα παιδιά που ήρθαν από την εμπόλεμη χώρα. Ο κόσμος μάζεψε από τρόφιμα μέχρι ρούχα και παπούτσια για να τα βοηθήσει. Το συσσίτιο της ενορίας μας καθημερινά μας έδινε τρόφιμα και φαγητό ώστε να τα βγάλουμε πέρα μιας και η δική μας οικονομική κατάσταση δεν ήταν η καλύτερη λόγω ανεργίας που μαστίζει τους περισσότερους νέους. Ο αδερφός μου έγινε ο καλύτερός τους φίλος. Όλοι αγάπησαν και ξεχώρισαν τα παιδιά για το ήθος τους, την αγάπη προς το πλησίον και το χαμόγελο που είχαν πάντα στο πρόσωπό τους παρά τις δύσκολες στιγμές που πέρασαν και που επρόκειτο να περάσουν...

Όλους αυτούς τους τέσσερις μήνες περάσαμε πολύ όμορφες στιγμές τόσο μεταξύ μας όσο και με φίλους που γνώρισαν τα αγόρια και τα αγάπησαν, αλλά και πολλές

στιγμές αγωνίας και έρευνας για το μέλλον τους και αναπόλησης της όμορφης οικογενειακής κατάστασης που είχαν στην γενέτειρά τους. Μαζί μελετήσαμε λίγο την ελληνική γλώσσα, την οποία τα παιδιά ήθελαν να μάθουν με λαχτάρα. Καθώς ομιλώ την αραβική, ήταν για μένα εύκολο να μεταδώσω τις γνώσεις μου, αλλά και να πάρω κι εγώ από τα παιδιά γνώσεις για την δική τους γλώσσα. Ζήσαμε μαζί, φάγαμε μαζί, ανταλλάξαμε παραδόσεις και έθιμα. Τρόπους ζωής, συμπεριφοράς και καθημερινότητας. Υπήρχαν πάρα πολλά κοινά γι αυτό και δεν υπήρξε κανένα πρόβλημα στην συμβίωσή μας στο σπίτι. Τις Κυριακές πηγαίναμε το πρωί όλοι μαζί στην εκκλησία και έπειτα συζητούσαμε με τον ιερέα ο οποίος επικοινωνούσε μαζί τους στην αγγλική γλώσσα.

Τον Φεβρουάριο του 2015 ήρθε η στιγμή τα παιδιά να φύγουν από την Ελλάδα. Αγοράσαμε τα κατάλληλα παπούτσια και μπότες, ζεστά πανωφόρια και ρούχα, μιας και είχαν να διανύσουν χιλιόμετρα μες τον βαρύ χειμώνα των βόρειων χωρών. Η στενοχώρια μας απερίγραπτη μιας και είχαμε δεθεί τόσο πολύ! Νέος προορισμός τους η Γερμανία ύστερα από μερόνυχτα αναζήτησης χώρας που θα μπορούσε να τους βοηθήσει περισσότερο να βρουν τον δρόμο τους. Έτσι στις 18 του μήνα αργά το βράδυ, έφυγαν για την Θεσσαλονίκη. Μαζί τους πήγε κι ο σύζυγός μου. Πήγαν μαζί ως τα σύνορα κι έπειτα τα άφησε μόνα τους... Τα παιδιά πέρασαν τα σύνορα για τα Σκόπια κι έπειτα για την Σερβία. Στον δρόμο τους αντιμετώπισαν πολλά προβλήματα. Από κούραση, εξαθλίωση, πείνα, από το να τους κλέψουν τα πράγματα και τα χρήματα μέχρι το να τους γυρίσει η αστυνομία πάλι πίσω στην Σερβία. Περπάτησαν μίλια. Έμειναν χωρίς φαγητό και νερό. Αναγκάστηκαν να πίνουν μολυσμένο νερό από την λάσπη.

Ύστερα από κάποιες ημέρες έφτασαν στην Ουγγαρία όπου η αστυνομία τους συμπεριφέρθηκε άθλια. Τους χτύπησε και δεν τους άφησε να πίνουν ούτε νερό!

Υπέφεραν. Κοιμήθηκαν μες την λάσπη. Αλλά ποτέ δεν παραπονέθηκαν. Όταν καταφέρναμε να μιλήσουμε λιγοστές φορές από το τηλέφωνο τους ή άλλων, ήταν πάντα με την ελπίδα και με την δύναμη να συνεχίσουν.

Μετά από 2 εβδομάδες έφτασαν στην Γερμανία. Ομολογουμένως είχαν καλή αντιμετώπιση σε σχέση με άλλες χώρες. Έμειναν σε κάποιο camp για λίγο διάστημα.

Σήμερα μένουν σε μια Γερμανική πόλη, αγωνιζόμενοι για το μέλλον, αλλά πάντα με προσευχή για τον Θεό και πάντα με το χαμόγελο που μας χαρίζει η ελπίδα και η πίστη μας προς Εκείνον. Πήγαμε και τους είδαμε το καλοκαίρι και πραγματικά ξαναζήσαμε τις αξέχαστες στιγμές που είχαμε ζήσει μαζί στην Ελλάδα.

Τα ανίψια μας τώρα ζουν σε ένα διαμέρισμα στην περιοχή της Βαυαρίας. Κάθε απόγευμα παρακολουθούν μαθήματα της γερμανικής γλώσσας σε φροντιστήριο για αλλοδαπούς. Τα παιδιά έχουν ξεχωρίσει για τον ευαίσθητο και ώριμο χαρακτήρα τους, την σωστή και συγκροτημένη προσωπικότητά τους. Οι καθηγητές τα συμπαθούν πολύ και χαίρονται με την πρόοδό τους. Παράλληλα με το φροντιστήριο, ο 20χρονος πια Ανδρέας πηγαίνει τα πρωινά στο σχολείο. Λόγω της προόδου του, έχει καταταχθεί στο επίπεδο 2 κι όχι σε αυτό των αρχαρίων. Ο 28χρονος πλέον Θεόδουλος εργάζεται εδώ και ενάμιση μήνα σε μια πολύ καλή Γερμανική εταιρεία ενώ από τον επόμενο μήνα θα πάει κι εκείνος σε σχολείο για ενήλικες για να σπουδάσει. Πέρα από τις σπουδές και την εργασία, τα παιδιά πηγαίνουν τα Σαββατοκύριακα μαζί με τους καθηγητές τους σε εκπαιδευτικές εκδρομές ή συμμετέχουν σε διάφορες δραστηριότητες που τους βοηθούν να κάνουν πρακτική τα γερμανικά τους, να γνωρίζουν τον νέο τρόπο ζωής τους και να προσαρμόζονται στα νέα δεδομένα.

Τώρα, ύστερα περίπου από έναν χρόνο, όποτε επικοινωνούμε, μιλάμε εκτός από τα Αραβικά, και στα Ελληνικά που ποτέ δεν τα ξέχασαν. Όπως δεν ξέχασαν ποτέ και τους ανθρώπους που τους βοήθησαν εδώ. Γι αυτό και πάντα αναφέρουν τα ονόματά τους και στέλνουν την αγάπη τους, το ευχαριστώ τους και τα χαιρετίσματά τους.

Ο Θεόδουλος και ο Ανδρέας – Ναντίμ και Ουασίμ αντίστοιχα – είναι πια μέρος της ζωής μου. Δεν μπορώ να φανταστώ αυτήν δίχως τους δύο καλύτερούς μου φίλους! Τους ευχαριστώ για όσα με δίδαξαν. Το ήθος, τον καθημερινό αγώνα, την υπομονή, την επιμονή, την ψυχική δύναμη και το συνεχές χαμόγελο στα χείλη. Την ελπίδα και προσμονή για ένα καλύτερο αύριο....

Μαρία από Πειραιά ...

Σεπτέμβριος 2015”